

Mezinárodní konference: Radikální divadlo včera a dnes

pátek 15. listopadu 2013 / 10.00 – 17.00 /

konferenční sál Goethe institutu, Masarykovo nábřeží 224/32 , Praha 1

Umělecká tvorba versus sociální otázky. Politika a umění. Specifika práce s netrénovanými účinkujícími. Principy devised theatre. Divadlo a komunita. To jsou témata, kterými se stále více zabývají tvůrci soudobého divadla. Jaká jsou specifika, východiska a principy umělecké práce v sociálním kontextu?

Odpověď budou hledat: Lola Arias (ARG), Boris Bakal / Bacači Sjenki (HR) , Johanna Freiburg, Ilia Papatheodorou / She She Pop a Gob Squad (D), Márta Schermann (HU), Edit Kaldor (NL), Barbora Uríková a Ivana Rumanová / Truc Sphérique (SK), Maria Schejbal a Krzysztof Tusiewicz /Teatr Grodzki (PL), Jana Svobodová a Ondřej Hrab/ Divadlo Archa (CZ), Eugen van Erven (NL), Chris Torch (S), Jiří Sulženko (CZ) a další. Moderuje Jiří Havelka.

Konference bude simultánně tlumočena do českého jazyka.

Registrační poplatek: dospělí 150 Kč, studenti, senioři: 80 Kč

Konferenci pořádají společně Divadlo Archa, Goethe Institut a Institut umění - Divadelní ústav

The conference is part of the Art & Politics theme of the House on Fire network and is supported by the Culture Programme of the European Union.

PROGRAM KONFERENCE | RADIKÁLNÍ DIVADLO VČERA A DNES

10.00 – zahájení, úvodní řeč: Ondřej Hrab a Jana Svobodová

*** 10.10 – 10.30**

2. Chris Torch: RESISTANCE / Kulturní strategie pro politické změny

Kultura a konflikt jsou úzce propojeny. Veškerý konflikt má kořeny v kulturním kontextu. Divadlo bylo vždy prostorem pro diskusi, provokaci a zkoumání nových vizí pro náš život, a to jak individuálně, tak kolektivně. Slova „divadlo“ a „demokracie“ byla poprvé použita ve stejném desetiletí – před 2500 lety v době řecké civilizace. Mezi těmito slovy je i dnes úzké spojení, ačkoli jsou často institucionalizována a zahalena projekty „národní identity“. Jako podklad pro svou prezentaci využiji své praktické zkušenosti s Living Theatre (1973 – 1977), Jordcirkus / Earthcirkus (1977 – 1991) a ty, které jsem získal coby producent / iniciátor Intercultu (1996 – současnost).

Chris Torch je zakladatelem a hlavním partnerem **Intercultu** – produkční a zdrojové jednotky zaměřující se na kulturu, myšlenky a umění. Intercult, založený v roce 1996, je veřejně financovaná instituce se sídlem ve Stockholmu, organizující jak kancelář **Europe Direct**, tak i **Access Europa**, platformu pro kulturní organizace ve Švédsku se zaměřením na mezinárodní spolupráci. Torch již dříve založil **SHIKASTu**, první multikulturní soubor při švédském Národním divadle Touring / **Riksteatern**, a stal se jejím prvním uměleckým ředitelem (1992 – 1995). Byl také jedním z iniciátorů **Re: Orient** festivalu ve Stockholmu (1993). Torch se narodil a vyrostl v italsko-americké rodině v Clevelandu (Ohio, USA). Po několika letech v USA a Itálii, kde působil jako herec s legendárním **Living Theatre**, se v roce 1977 usadil ve Švédsku. Vytvořil nezávislý **Jordcirkus**, kde působil třináct let jako herec, režisér a scénograf. Intercult se do značné míry zaměřuje na výměnu a koprodukcí v evropském sousedství, která se odráží v projektu **CORNERS/KOUTY**, zahájeném v květnu 2011. Intercult, (<http://www.intercult.se/corners>), jakož i dlouhodobý projekt **SEAS**, 2003 – 2010 (<http://www.seas.se>), jsou částečně financovány z Evropského kulturního programu.

Kromě mnoha návrhů projektů hraje Torch významnou roli v rozvoji mezikulturních taktik. Pravidelně vede přednášky a v současné době je členem rady **Culture Action Europe** / Evropská Kulturní Akce, nejdůležitějšího evropského programu pro kulturní strategický rozvoj. Dříve působil v senátu **The European Museum Forum** / Evropského muzejního fóra a **The Platform for Intercultural Europe** / Programu pro mezikulturní Evropu. V letech 2012 a 2013 byl zvolen odborníkem, který navazuje na práci EU Open Method of Coordination (OMC) / Evropské otevřené metody spolupráce – skupiny mezikulturního dialogu a kulturní rozmanitosti, se zástupci z 22 členských států EU.

*** 10.35 – 10.55**

3. She She Pop: The Art Of the Collective, the Collective As Art / Umění kolektivu, kolektiv jako umění

She She Pop je sedmičlenný ženský divadelní soubor. Byl založen na konci roku 1990 absolventy oboru Aplikovaná divadelní studia v Gießenu. Jejich produkce jsou založeny na kolektivní spolupráci, stejně tak jako jsou veškeré texty a koncepty vytvářeny společně všemi účinkujícími. She She Pop chápou jeviště jako prostor pro utopický rozhovor. Na jevišti jsou vytvářena rozhodnutí, testovány různé formy dialogů a sociálních systémů, zjišťovány a proměňovány společenské rituály. She She Pop vidí zkoumání sociálních hranic komunikace – a jejich překračování účelným a uměleckým způsobem v chráněném divadelním prostoru – jako svou misi.

Johanna Freiburg se narodila v roce 1971 v Hamburku, žije v Berlíně. Mezi lety 1991 a 1997 studovala na Institutu aplikované divadelní vědy v Gießenu. Je zakládající členkou a performerkou She She Pop. Od roku 1994 je také členkou německo-britské umělecké skupiny Gob Squad.

Ilia Papatheodorou se narodila ve Stuttgartu v roce 1971 a žije také v Berlíně. V letech 1992 až 1997 studovala na Institutu aplikované divadelní vědy v Gießenu. Je také jednou ze zakládajících členek a účinkujících She She Pop. Byla občasným hostujícím umělcem v Haug / Wetzel Rimini Protokoll a Gob Squad.

* 10.55 – 11.15

Přestávka na kávu

* 11.15 – 11.35

4. Márta Schermann: Life Donation / Životní dar

Osobní údaje, umělecké reakce na vzpomínky a přání, veřejné divadlo s bezdomovci, filmové pásy pohádky pro dospělé *They through Us / Oni skrze nás*.

Márta Schermann (1969) působí téměř 20 let jako herečka v různých divadelních společnostech (Arvisura, Sofa Trió, Female-line, Dogtroep / NL). Ale čím dál tím častěji se diváci mohou setkat s jejími režisérskými počiny. Vedle intenzivního zapojení dalších uměleckých oborů (výtvarného umění, soudobé hudby a tance) se její díla vyznačují formou „site specific“. Nejzvláštnějšími lokalitami her, které režírovala, byla například botanická zahrada, parní lázně či tržiště. Hry uvedené v posledních letech stále více balancují mezi realitou a fikcí. V jejích divadelních představeních se objevují kromě profesionálních umělců i obyčejní lidé nacházející se ve zvláštních životních situacích. V rámci tohoto konceptu pracovala například s migranty, Romy, bezdomovci, lékaři a s těhotnými ženami. Tato představení apelují na diváky pomocí humoru, rozmanitosti a snaží se přiblížit sociální problémy, kterým je jinak těžké čelit.

* 11.40 – 12.00

5. Jana Svobodová, Divadlo Archa: Pro koho a proč?

Jaký je důvod pro divadelní akci? Jak získat pro umělecký proces spolupracovníky, kteří se s divadlem dosud nesetkali a sami se za umělce nepovažují? Jak společně vyprávět příběh a pro koho?

Jana Svobodová představí projekt s pracovním názvem Země zaslíbená. Skupina umělců Divadla Archa pracuje po dobu jednoho roku v malém městě na východě Čech, kde vedle sebe žijí Romové, místní starousedlíci a imigranti v uprchlickém táboře. Skupiny spolu navzájem nekomunikují. Vzniká řada předsudků a nepřátelských vztahů. Může divadlo a jeho postupy vytvořit prostředí pro dialog?

Jana Svobodová se ve své režijní práci soustavně zabývá projekty zaměřenými na spolupráci profesionálních umělců a představitelů specifických sociálních skupin. V letech 1997 až 2005 spolu s výtvarným umělcem Petrem Niklem vytvářela sérii představení s umělci jihoafrických townshipů. Do představení *Chat – Nebezpečně snadné známosti* (2003) a *SenAndersen* (2006) zapojila představitele hip-hopové kultury. Od roku 2004 se zaměřuje na téma cizinců, kteří hledají nový domov v České republice. Představení *V 11:20 tě opouštím!* (2005) se uskutečnilo přímo v prostorách uprchlického tábora Bělá pod Bezdězem-Jezová. Spolu se spisovatelkou Hanou Andronikovou vytvořila představení *Tanec přes plot* (2008) a *Šašci, špioni a prezidenti* (2010). Spolu s čínskou herečkou a zpěvačkou Jing Lu připravila představení dokumentárního divadla *Sólo pro Lu* (2012). Je autorkou a režisérkou mezinárodních projektů dokumentárního divadla *Misunderstanding 68* (2008), *Window of Opportunity 89* (2009), do kterých byli zapojeni politici a studenti. Je uměleckou vedoucí centra divadelního výzkumu Archa.Lab a hudební skupiny *Allstar Refjúdží Band*. Projekty Jany Svobodové jsou prezentovány na festivalech doma i v zahraničí. Je uměleckou ředitelkou mezinárodního festivalu divadla s přesahem AKCENT.

* 12.05 – 12.25

6. Ivana Rumanová, Barbora Ulříková – Truc Sphérique, Stanica Žilina: Vymyslete, napište, pošlete, zúčastněte se. O limitech participace a rozpacích kritiky

Člověk nemusí být ani kritikem, ani členem grantových komisí, aby si všimol, že participácia je dnes v kurze. Výzvy o rôzne formy zapojenia sa hrnú zo všetkých strán. Pôvodne revolučný smer hľadajúci alternatívu voči komodifikácii umenia je dnes významným marketingovým a PR nástrojom od nadnárodných mobilných operátorov po neziskové organizácie. Participácia v umení je jedným z kľúčových slov, ktoré otvárajú grantové dotácie. Samozrejme, tak ako ktorýkoľvek iný nástroj, môže byť použitá zmysluplne, alebo naopak. Ak je však prijímaná apriori pozitívne, hrozí, že sa zvráti do akejsi novej paradigmy. Problémom je napríklad absencia relevantnej kritiky, ktorá by dokázala umelecké projekty so sociálnym presahom konštruktívne zhodnotiť. Samy sa na organizácii participatívnych projektov podieľame: či už v rámci Stanice Žilina-Záriečie alebo združenia

PBlog. Predstavíme niektoré z nich a tiež pochybnosti a otázky o participácii, ktoré nám vrtajú v hlave a ktoré pokladáme za užitočné prediskutovať.

Barbora Uríková, absolventka Kulturológie na Univerzite Konštantína Filozofa v Nitre. V súčasnosti pôsobí v kultúrnom centre Stanica Žilina-Záriečie ako divadelný dramaturg a ako aktívny člen občianskeho združenia PBlog, ktoré organizuje kultúrne projekty v meste Považská Bystrica.

Ivana Rumanová, doktorandka na FF UK v Prahe, Ústav etnológie. Absolvovala stáže na EHESS a IRCAV, Sorbonne Nouvelle v Paríži. Realizuje projekty na Stanici Žilina-Záriečie a v združení PBlog a zároveň ich vystavuje pochybnostiam vyplývajúcim zo svojej dizertačnej práce venovanej participácii v umení.

* 12.25 – 13.25

Přestávka na oběd

* 13.25 – 13.45

7. Boris Bakal: The Years of Dangerous Dreaming / Dějiny na dovolené

Pro koho dnes hrajeme? Kdo a jak jsme vzdělávání? Jaké podmínky, jaký proces potřebujeme pro naši práci? Jaký typ producenta může produkovat naše projekty a proč? Kde je odvaha mysli a kde odvaha skutku? Můžeme jednat, jak říkáme?

„Strach je neštěstí, ale odvaha není štěstí, ale nebojácnost, není to odvaha, která vyžaduje více než moc, proto ne odvaha, ale nebojácnost, uklidňující, s otevřenými očima, dokáže snést cokoliv.“ F. Kafka

Boris Bakal – divadelní a filmový režisér a herec, intermediální umělec, aktivista a makrobiotický kuchař narozený v Záhpřebu, SFRJ (nyní Chorvatská republika). Během třiceti let své kariéry vytvořil mnoho divadelních a filmových projektů, performancí, instalací a multimediálních uměleckých děl, které byly prezentovány na festivalech a výstavách ve více než dvaceti zemích po celém světě (včetně výstav Bologna Cultural Capital of Europe 2000 / Boloňa – Evropské hlavního města kultury 2000, Steirischer Herbst, Bollwerk Beluard International, Eurokaz, Urbanfestival, Thealter, BITEF, Interferences, MESS a další). Jeho dílo se vyznačuje mimo jiné výrazným zkoumáním časoprostorových specifik a interaktivních prvků umění. Boris Bakal byl také hostujícím lektorem na New York University, Stony Brook University, SACI Studio Art Centra International (Florence) a Columbia University. Je spoluzakladatelem několika uměleckých a aktivistických platform (sdružení jako jsou např. Shadow Casters / Stínová kola, Flying University / Létající univerzita, Orchestra Stolpnik / Orchestr Stolpnik a Croatian Antiwar Campaign / Chorvatská protiválečná kampaň. Boris v současné době pracuje na různých filmech, intermédiích a divadelních projektech: *Ex-position / Ex-pozice* (film / postprodukce), *Concrete love / Betonová láska* (film / produkce), *Urban Hum* (divadlo / produkce) a *On the Verge of Reason / Na pokraji rozumu* (video-web-serial/postprodukce).

* 13.50 – 14.10

8. Eugen van Erven: The radical, the avant-garde and community arts / Radikální, avantgardní a komunitní umění

V západní společnosti a ve studiích o společenských vědách je termín „komunita“ používán přinejmenším od počátku dvacátého století, zprvu příznivě (např. Williams 1965, Turner 1982, Cohen 1989) a později stále více kriticky (např. Nancy 1991 a Kwon 2002). Při rozšíření perspektivy, zahrnutí například kritických názorů z Indie podněcovaných „komunalismem“ (Bharucha 2001) a negativních vztahů v postkomunistických souvislostech, se obraz benigních communitas stává složitějším. Nicméně, vzhledem k náznakům během posledních let vývoje v Evropě a Latinské Americe, „komunita“ a „umění“ budou i nadále v budoucnu propojovány. A když do toho ještě přimícháme „avantgardu“, tak ona budoucnost může být přeci jen celkem nejasná. Většina studií o umění založeném na společenství nachází jeho původy v lidových kulturních tradicích nebo mnohotvárné emancipaci nedostatečně zastoupených skupin po druhé světové válce. Bližší pohled na některé klíčové radikální avantgardní postupy však naznačuje fascinující alternativní historii, která se často produktivně protíná s uměleckou komunitou a pomáhá tak rozšířit svůj rozsah. Tím také dochází k uvědomění si zajímavých spojitostí mezi fascinujícími aktivitami každodenního života, veřejného prostoru a non-umělců.

Eugene van Erven (nar. 1955) získal PhD na Vanderbilt University v USA (1985). Jeho disertační práce byla vydána jako kniha s názvem *Radikální lidové divadlo / Radical People's Theatre* (Indiana University Press, 1985), což byla jedna z prvních velkých studií politického divadla, která vyvstala z protestů studentů na západě. Jeho druhá kniha, *The Playful Revolution / Hravá revoluce* (Indiana 1992), se zabývala politickými divadelními skupinami fungujícími během asijských diktatur ke konci 80. let 20. století. V roce 1988 se Eugene, po 12 letech práce v zahraničí, vrátil do Nizozemska. Od té doby kombinuje akademickou kariéru s praktickou činností v oblasti kultury, převážně jako organizátor akcí a zprostředkovatel mezinárodních spoluprací. V současné době je ředitelem International Community Arts Festivalu v Rotterdamu a docentem médií a performance na univerzitě v Utrechtu. Jeho poslední knihy (a filmy) jsou *Community Theatre: Global Perspectives / Komunitní divadlo: Globální perspektivy* (Routledge 2001) a *Dialogy komunitního umění (Treaty of Utrecht, 2013)*.

* 14.15 – 14.35

9. Edit Kaldor: The Potential of Powerlessness / Potenciál bezmoci

Edit Kaldor představuje koncepci a projekt s názvem *Inventory of Powerlessness*. Projekt Inventář bezmoci bude po Amsterdamu realizován také v Praze v Divadle Archa na podzim roku 2014. Pokud existuje jedna věc, ve které jsme všichni odborníci, tak je to bezmoc. Je to základní a fascinující aspekt lidské existence. Tento dlouhodobý projekt, na základě spolupráce s velkým počtem obyvatel žijících v různých městech Evropy, usiluje o propojení znalostí a zkušeností různých stavů bezmoci a o jejich prezentaci v podobě divadelního představení. Zkoumání tohoto jevu je poháněno zvědavostí a je oproštěno od pocitu oběti a sebelitosti. Přes inventarizování a následování impulsů, které vyplývají ze sítě bezmoci, si projekt klade za cíl komplexní, základní a správné pochopení mocenských vztahů. A také vhléd do sociálních, ekonomických a politických struktur, které formují naše životy.

Edit Kaldor je mezinárodně uznávanou osobností současné divadelní sféry. Kombinuje koncepčně silné formy, které jsou v divadle viděny jen zřídka, s osobním přístupem k existenciálním tématům. Její kusy často zprostředkovávají vnitřní zkušenosti, emocionální a myšlenkové procesy extrémně izolovaných jedinců nebo jedinců žijících na okraji společnosti v dnešním rychle se měnícím světě. Kaldor ve své práci mísí dokumentární a fiktivní prvky. Často také pracuje s neprofesionálními herci a svá představení staví na postavách a příbězích založených na podstatných vlastnostech a životních příbězích účinkujících. Kaldor se narodila v Budapešti. V dětství imigrovala s rodinou do Spojených států, kde žila deset let, než se vrátila zpět do Evropy. Vystudovala anglickou literaturu a divadlo na Kolumbijské univerzitě v New Yorku a na University College v Londýně. Několik let pracovala jako dramaturgyně a video-tvůrce s Petrem Halászem (*Squat Theatre / Love Theater, New York*), také spolupracovala na mnoha divadelních představeních a filmových scénářích. Na DasArts (magisterský program divadelního oboru v Amsterdamu) začala vytvářet svá vlastní divadelní představení, která se brzy dočkala mezinárodního uznání. Nyní žije v Amsterdamu a pracuje v mezinárodním měřítku. Napsala a režírovala divadelní představení, která rozšiřují hranice divadelních konvencí, jako *Or Press Escape / Nebo zmáčkni Escape* (2002), *New Game / Nová hra* (2004), *Drama* (2005), *Point Blank* (2007), *C'est du chinois* (2010), *WORK* (2011), *One Hour / Jedna hodina* (2012) a *Woe / Strast* (2013). Její divadelní představení byla prezentována v divadlech a na festivalech v téměř každé zemi v Evropě a byla také uvedena v Severní a Jižní Americe a Asii.

„Způsob, jakým Kaldor používá divadlo – místo pro kolektivní dialog – jako prostor k projevení extrémní izolace a neschopnosti komunikovat, je naprosto geniální.“ (La Presse, Montréal, Kanada)

„Její práce má paradoxní přímot. Vyzařuje z ní velmi silná umělecká osobnost...“ (Liberation, Francie)

„Ač se to nezdá jako divadlo, tak jím je. Nejlepší druh divadla, které existuje.“ (Folha de São Paulo, Brazílie)

* 14.35 – 14.55

Přestávka na kávu

* 14.55 – 15.15

10. Maria Schejbal, Krzysztof Tusiewicz, The Bielsko

Umělecké sdružení Divadlo Grodzki: Radikální divadlo, překračování hranic

Znamená radikální efektivní? V naší prezentaci vám ukážeme krátké fragmenty filmu natočeného během polsko-německé divadelní výměny pořádané před rokem v Polsku. Využijeme příklad jednoho z našich mezinárodních kulturních projektů: COAST – Community Oriented Art and Social Transformation / Komunitně orientované umění a sociální transformace k uvědomění si těch aspektů umění, které podporují sociální začleňování a usnadňování komunikace – jak mezi umělci a diváky, tak během procesu vytváření heterogenní divadelní skupiny.

MARIA SCHEJBAL je vedoucí kulturních a vzdělávacích projektů Divadla Grodzki. Absolvovala Jagellonskou univerzitu v Krakově (dramatický a divadelní obor). Instruktorka školicích programů pro dospělé pedagogy, terapeutky a dobrovolníky (12 let zkušeností). Vedoucí workshopů divadelního vzdělávání (16 let praxe) – práce s mladými narkomany a vedení integrační divadelní skupiny dospělých zahrnující i neslyšící osoby. Účastnila se několika školení v rámci Evropského programu Art in Action / Umění v akci, uměleckých a manažerských stáží v USA, Srbsku a Thajsku. Získala stipendium od polského ministerstva kultury. Je autorkou sedmi publikací pro učitele a vychovatele, asistentkou psychodramatu a členkou ASHOKA Innovators for the Public/ ASHOKA Inovátoři pro veřejnost. <https://www.ashoka.org/fellow/maria-schejbal>

KRZYSZTOF TUSIEWICZ je uznávaným kameramanem, režisérem a fotografem – diplom (s vyznamenáním) na fakultě Film / TV kinematografie na Národní filmové a divadelní akademii v Lodži. Učitel fotografie a filmové tvorby. Režíroval několik filmů zobrazujících umělecké a vzdělávací projekty TG a přispěl fotografii a grafickému designu několika vzdělávacími knihami vydanými při Divadle Grodzki. Učitel umění a ICT, spolupracující se zranitelnými skupinami a dohlízející na ergoterapeutické dílny (10 let praxe). Vyvinul alternativní výukové metody (založené na umění) pro znevýhodněné studenty v pilotním projektu TG Animated Debate / Oživená diskuse. Je zkušeným vedoucím školicích seminářů pro dospělé. <http://www.tusiewicz.art.pl/> / <http://www.teatrgrodzki.pl>

* 15.20 – 15.40

11. Jiří Sulženko: Radikální divadlo vs. Establishment

Může městská, státní, veřejnými financemi podporovaná instituce dělat radikální divadlo? Nebo je to její povinnost? Nabídka diskuse nad zkušenostmi s angažovaným divadlem z pohledu organizátora.

Jiří Sulženko | Od května 2013 programový ředitel projektu Plzeň – Evropské hlavní město kultury 2015. Mezi roky 2007 – 2012 působil ve vedení kulturního centra Zahrada a festivalu Street For Art na Jižním Městě v Praze. V letech 2004 – 2007 pracoval v Divadle Archa jako produkční a manažer PR a marketingu. Je absolventem Katedry produkce na pražské DAMU a krátké epizody v pozici koordinátora PR festivalu Jeden svět, za kterou je vděčný.

* 15.45 – 16.05

12. Lola Arias: Temporary families / Dočasné rodiny

Jaký typ společenství může vytvořit dokumentární divadelní projekt: dočasná rodina, terapeutická skupina, nebo utopická jednotka?

Vezmeme-li jako příklad představení *The Year I Was Born* / Rok, kdy jsem se narodil provedené syny a dcerami členů krajní pravice a levice během chilské diktatury, a *The Art of Making Money* / Umění vydělat peníze – ve kterém účinkují žebráci, pouliční hudebníci, herci a prostitutky, Lola Arias zkoumá, jak může být divadlo místem setkání, diskusí a společného myšlení.

Lola Arias (Buenos Aires, 1976) je spisovatelka, režisérka a hudební skladatelka. Spolupracuje s umělci z různých oborů při divadelních, literárních, hudebních a výtvarných projektech. Její tvorba si hraje s přesahem zóny mezi realitou a fikcí. Pracuje s herci, neherci, hudebníky, tanečníky, dětmi a zvířaty. Centrem scény ve *Striptease* (2007) je dítě, jehož rodiče vedou telefonické hádky. V *El amor es un francotirador* / Lásky je odstřelovač (2007) umělci vypráví skutečné a fiktivní milostné příběhy za živé hudby rockové kapely. V *Mi vida*

después / Můj život po (2009) šest herců rekonstruuje mládí svých rodičů v Argentině v 70. letech minulého století prostřednictvím fotografií, dopisů, kazet a starého oblečení. Projekty Loly Arias byly uvedeny na německém Familienbande (2009) v Kammerspiele, v Mnichově v rámci *That Enemy Within / Ten nepřítel uvnitř* (2010) v HAU v Berlíně. V Chile nastudovala *The Year I Was Born / Rok, kdy jsem se narodil* (2011) na základě biografií lidí narozených během diktatury Pinocheta. Její poslední představení *Melancolía y Manifestaciones / Melancholie a demokracie* (2012) otevřelo Vídeňský festival. Společně s Ulises Conti skládá a hraje hudbu a vydala alba *El amor es un francotirador / Lásky je odstřelovač* (2007) a *Los que no duermen / Ti, kteří nemají spát* (2011). Se Stefanem Kaegim spolupracovala na projektech *Chácara Paraiso* (2007) – zahrnující brazilské policisty, a *Airport Kids / Letištní Děti* (2008), kde figurují dětské kočovnické ve věku 7 až 13 let. V letech 2010 – 2012 organizovali Arias a Kaegi festival městských intervencí Paralelas Ciudades v Berlíně, Buenos Aires, Varšavě, Curychu, Singapuru a dalších městech. Vydala *Las impúdicas en El Paraiso / Nestydatá El Paraiso* (2000), *La Familia escuálida* (2001), *Mi Nombre Cuando yo ya no exista* (2005), *Poses para dormir* (2005), *Striptýz / Sueño con revolver / El amor es un francotirador* (2007), *Mein Leben danach* (2010), *Liebe ist ein Heckenschütze* (2010) a *Los posnucleares* (2011). Její texty byly přeloženy do více než sedmi jazyků, divadelní tvorba Loly Arias byla představena na festivalech Steirischer Herbst ve Štýrském Hradci, na Festivalu d'Avignon, Theater Spektakel, Curychu We are here, v Dublinu, Spielart festivalu v Mnichově, Alkantara festivalu v Lisabonu, Alkantara festivalu v Barceloně. www.lolaarias.com.ar